

SØNDAG D. 2. JANUAR 2011

Prædiken af Søren P. Grarup

Gammeltestamentlig læsning: 1. Mosebog kap. 12 v. 1-3.

Prædikentekst Mattæusevangeliet kap 2 v. 1-12.

Vi hørte før det afsnit fra 1. Mosebog, hvor Gud sender Abraham - alle troendes stamfader - ud på rejse.

Hans efterkommere, blev et folk, der gang på gang var på rejse - fyrre år i ørkenen - siden som fanger til fremmede lande, så hjem igen.

Vi har nylig hørt om Maria og Josef, som på kejserens befaling måtte rejse fra Nazaret til Betlehem, hvor barnet Jesus blev født.

Så hørte vi nu om de tre stjernetydere, som rejste fra Østerland for at se jødernes nyfødte konge. Kort efter deres besøg blev også han sendt ud på rejse - på flugt fra kong Herodes, som ville barnet til livs. Da han blev voksen og trådte frem for folket, blev hans korte virke én lang vandring - en rejse.

Og læser vi videre om den første menighed, så får vi igen en historie om mennesker på rejse med evangeliet til stadig flere og nye folkeslag.

Bibelen er på sin vis én lang rejsebeskrivelse.

Vi kan læse Bibelen som historien om menneskers rejser fra sted til sted. Det er en spændende rejse at følge.

Men først og fremmest er den historien om Guds rejse sammen med sin skabning. Og det er den rejse, der virkelig er værd at følge.

Og siden Bibelens sidste punktum blev sat, er Gud rejst videre med sin Kirke - og med hele sin skabning.

Og ved et årsskifte mindes vi om, at tiden går og at vi går med - vi er på rejse gennem det liv, der blev vort. Og Gud er på rejse med os i dag.

Gud, som er fra evighed til evighed - i går, i dag og til evig tid den samme - Gud, som i sin evige majestæt er urokkelig, og som ingen kan flytte med - den Gud, som ingen synder, intet menneske kan komme nær i hans hellighed - han trodser de grænser, han selv har sat for sin skabning, for at rejse sammen med den.

En rejse gennem tiden. Han rejste med et folk, ofte konkret gennem et landskab ad farefulde veje - en rejse med det folk gennem skiftende tider i lykke og ulykke - en rejse gennem verdens historie.

Han rejser med dem skjult for menneskers øjne - for ingen kan se Gud og leve - skjult i en brændende tornebusk - skjult i en skystøtte i ørkenen - skjult bag profeternes ord.

Det bliver en rejse, der snor sig ud og ind og op og ned, så mennesker ofte taber orienteringen.

Men Gud har et mål for sin rejse - det mål han satte for Abraham, da han sendte ham ud på rejsen: I dig skal alle jordens slægter velsignes.

Alle jordens slægter - netop - - derfor - da tidens fylde kom - da tiden var fyldt ud til at den vigtigste milepæl, det vigtigste pejlemærke for alle følgende tiders rejse skulle sættes, og Guds Søn blev født på jorden - da var - iflg. Mattæus - de første, som får åbenbaret jødernes nyfødte konge, tre fremmede - tre hedninger - for han er ikke blot jødernes konge, men hele skabningens konge.

Og han *er* velsignelsen for alle jordens slægter.

Det barn var den Gud, der har rejst med sin skabning siden skabelsens morgen.

Guds Søn, som selv er Gud, aflagde sin hellighed og bandt sig til en jordkrop som vor.

Han aflagde sin evighed og fulgtes med os i tidens omskiftelighed.

Han aflagde sin urokkelighed og urørlighed og fulgtes med os i vor skrøbelighed og gennemlevede et menneskelivs lidelse til det yderste.

Han aflagde sin udødelighed og lod sig nagle til et kors, og fulgte med os helt ned i vor død. Og han, der ikke kendte til synd i sit liv, fordi han var Gud, bar på det kors al verdens synd. Han tog den med sig i graven og lod den ligge dér, da han rejste sig til livet påskemorgen.

Gud Søn rejste ad vor livsvej, og banede en ny vej til hvert menneske og for hvert menneske til alle tider.

Og ad den vej rejser han med os og med hele skabningen gennem tiden, gennem livet, gennem år og dage, gennem lys og gennem mørke.

Han selv kaldes vejen, sandheden og livet.

Det er en åndelig vej, hvor han vandrer sammen med os ved sin Helligånd.

Og i nåde følger han hvert menneske på vejen - usynlig som før, men lige så nær og konkret som da han gik iblandt os som én af os.

Vi skal ikke - som det ofte er sket på Kirkens krogede vildveje - gøre Guds nåde og omsorg eksklusiv - forbeholdt de rettroende, hvis bekendelse, vi kan nikke anerkendende til.

De første, som Gud åbenbarede sin Søn for, da han var født, var tre hedninger. De kendte næppe meget til jødernes Jahve. Tilmed var de stjernetydere - en gesjæft, som Guds eget ord henrangerer blandt troldmænd og sorte magikere og andre, som Guds folk skulle holde sig fra. Gud fører dem ad stjernetydningens forargelige veje, som de nu engang kendte til, frem til velsignelsen for alle jordens slægter.

Læser vi med nypudsede briller Bibelens vidnesbyrd om ham, der er velsignelsen for alle jordens slægter, så svimler vi, når vi blot aner højden og længden og bredden og dybden af hans kærlighed.

Intet menneske og ingen skabning kan løbe fra hans kærlighed, og ingen veje er skjult for ham.

Den vej Guds Søn banede ved at rejse ad vor livsvej til døden og opstandelsen, er først og fremmest Guds vej til hvert menneske. Og han rejser med hvert menneske ad det menneskes livsvej.

Her vil mange protestere - for det vi kan ikke få til at stemme med den ondskab, der huserer blandt mennesker, og de ulykker, mennesker i vor verden uforskyldt rammes af - - hvert år, hver dag, hvert øjeblik. Selv fra et relativt fredeligt, mildt og gavmildt hjørne af verden som Danmark er det ikke svært at se, at lidelserne, smerten og fortvivlelsen i verden er ufattelig - og håbløsheden synes bundløs.

Hvor er Gud henne i dette kaos?

Menneskelivet er stadig lige så skrøbeligt, som det altid har været.

Det onde, som rammer mennesker og knuser liv - hvad enten det er menneskeskabt eller naturskabt - er og bliver meningsløst. Og hvor meget vi end forsøger at blive lidelsen kvit og skubbe døden fra os, så er lidelsen og døden et livsvilkår på denne jord.

Men det var ind i denne skrøbelighed, ind i denne lidelse og død, at Gud banede sig vej, da han blev menneske - og han forlader ikke den, der ligger knust på vejen. Han er dér og lider med og rejser med.

Derfor er der håb, også dér hvor håbløsheden gør vejen ufremkommelig.

Derfor nytter det at bede, også når vi ikke kan finde ord til vor bøn.
Og derfor nytter det at vise barmhjertighed, selv om vi kun rækker så kort.

Gud banede sig vej til hvert menneske, for om muligt, at hvert menneske skal se, at den samme vej er vor vej til Gud ved tro på Jesus Kristus.

En vej, hvor kærligheden skaber mening midt i ondskabens tomhed.

En vej, hvor jeg må se hvert menneske som min bror og søster, for han og hun er elsket af den Gud, der elsker mig.

En vej, hvor jeg må følges med andre - også dem, der kræver min omsorg, for dem følges den Gud med, som jeg må følge på vejen.

En vej, hvor det er trygt at vandre, for her afhænger mit liv ikke af det, der kan mistes, men af Gud, som er fra evighed til evighed.

En vej, hvor håbet aldrig slukkes, for vejen fører ud over menneskelivets skrøbelighed, ud over dødens grænse.

Og dér - ved vejs ende - skal jeg se den Gud i øjnene, som for hvert skridt på min livsvej har set mig og fulgt mig og omsluttet mig med sin kærlighed.

Herre, så vis mig din vej, og gør mig villig til at vandre den.